

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu : **D. T. - R., s.r.o.**, zastúpený.: *JUDr. L. K.*, advokátom, proti žalovanému : **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. II/256/1131/2004/1031 zo dňa 12.02.2004 v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 05. februára 2009 č.k. 1S 248/2005-78, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 248/2005-78 zo dňa 05. februára 2009 **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 1S 248/2005-78 zo dňa 05.02.2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa č.: II/256/1131/2004/1031 zo dňa 12.02.2004, ktorým ako odvolací daňový orgán postupom podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto

rozsudku len „zák.č. 511/1992 Zb.“) potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný platobný výmer Daňového úradu Bratislava III č.j. 602/230/114929/03 zo dňa 04.11.2003, ktorým správca dane v zmysle § 15 ods. 15 a § 30 zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, ďalej len zák.č. 511/1992 Zb. nepriznal platiteľovi dane z pridanej hodnoty – žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie júl 2001 v sume 4 977 200,-- Sk z dôvodu porušenia § 20 ods. 2 písm. a/ zák.č. 289/1995 z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že je názoru že žalovaný správne postupoval v súlade s § 29 ods. 2 a § 30 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. a skutkový stav veci zistil miestne príslušný správca dane, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie dane boli zistené čo najúplnejšie a ako dôkaz použil všetky prostriedky, ktorými mohol objasniť skutočnosť, t.j. dožiadania, zápisnice o ústnom pojednávaní a o miestne príslušných správcoch dane prešetriť celý obchodno-dodávateľský reťazec. Súd konštatoval, že správca dane pri výkone daňovej kontroly postupoval v zmysle § 2 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a vykonal rozsiahle a podrobné dokazovanie, hodnotil každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo a to aj so zreteľom na splnenie resp. nesplnenie dôkaznej povinnosti daňového subjektu.

Vzhľadom na uvedené sa súd nestotožnil s námietkami a právnym názorom žalobcu uplatneným v žalobe, a pretože nezistil ani také vady konania, ktoré by mohli mať z procesného hľadiska vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom a žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nezohľadnil existenciu a obsah uznesenia krajskej prokuratúry vo veci 2Kv 164/04-101 zo dňa 28.11.2007, rovnako sa nezaoberal všetkými namietanými porušeniami zákona, teda namietanými vadami konania zo strany žalovaného. Žalobca uvádza, že krajský súd sa nevyrovnal s námietkami žalobcu o zákonnosti týkajúcej sa zákonného postupu žalovaného pri vydaní jeho rozhodnutia, najmä s rozporom s konkrétnymi ustanoveniami príslušného procesnoprávneho predpisu, najmä § 29 ods. 2, ods. 8, § 30 ods. 3 druhá veta a § 48 ods. 6 druhá veta zák.č. 511/1992 Zb.

K skutkovým zisteniam krajského súdu odvolateľ uviedol, že sú nedostatočné, nesprávne a nemajú oporu v skutočnosti. Podľa jeho názoru sa žalobca minimálne v zmysle § 446 Obchodného zákonníka stal zákonným vlastníkom tovaru. Samotný predaj sporného tovaru preukázal dôkazom – čestným prehlásením konateľ predávajúceho – spoločnosti E. S., spol. s r.o., J. K. dňa 30.01.2004. nezávisle od tejto skutočnosti sa stal žalobca legitímnym vlastníkom tovaru. Zdôraznil, že podľa záverov obsiahnutých v uznesení krajskej prokuratúry vyplýva, že medzi predajcom tovaru, za kúpu ktorého si žalobca uplatnil nárok na odpočet DPH a žalobcom k uzatvoreniu kúpnej zmluvy nepochybne došlo.

Odvolateľ uviedol, že nemohol reagovať na pochybnosti žalovaného, resp. správcu dane ohľadne nesplnenia predpokladov na priznanie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, keďže sa o týchto pochybnostiach dozvedel až z rozhodnutia správcu dane. V prípade pochybností bolo preto povinnosťou správcu dane, resp. žalovaného vypočítať zástupcu tejto spoločnosti k rozhodujúcim skutočnostiam, najmä, či môžu predložiť, resp. navrhnúť dôkazy, že došlo skutočne k realizácii tejto zmluvy. Podľa odvolateľa žalovaný nekonkretizoval aké konkrétne skutočnosti preukazujú neexistenciu nároku žalobcu na odpočet DPH, resp. ktoré skutočnosti zistil Daňový úrad Bardejov. Rovnako žalovaný neuviedol, z ktorej kúpnej zmluvy vychádza, z ktorých ustanovení kúpnej zmluvy prípadne z akých zákonných ustanovení a na podklade akých skutočností vychádzal pri zistení, že k predaju nedošlo, resp. neboli splnené podmienky vyplývajúce z kúpnej zmluvy. Odvolateľ zdôraznil, že podľa jeho názoru bolo jednoznačne preukázané, že k dodaniu tovaru v zmysle ust. § 13 ods. 1 písm. a/ zák.č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len zákon o DPH) došlo a to v súlade s § 412 ods. 3 Obchodného zákonníka v mieste podnikania a to prevzatím tovaru kupujúcim dňa 15.07.2004. Rovnako bol jednoznačne preukázaný dôvod, prečo si žalobca prevzal od predávajúcich tovar až po troch rokoch. Keďže žalobca uzatvoril s predajcom tovaru zmluvu o skladovaní v zmysle § 527 a nasl. Obchodného zákonníka.

Odvolateľ uviedol, že na jednej strane daňový úrad Bratislava nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet DPH za mesiac júl 2001 vo výške 4 977 200,-- Sk na strane druhej ten istý správca dane za oneskorenie s úhradou daňovej povinnosti pri predaji tovaru vymeral žalobcovi sankčný úrok, teda pri uplatnení nároku žalobcu na odpočet DPH daňový úrad tvrdí, že žalobcovi nárok na odpočet DPH nevznikol, keďže žalobca tovar nekúpil, ale pri následnom predaji toho istého tovaru podľa tvrdenia daňového úradu „nekúpeného“ tovaru,

ktorý by potom žalobca logicky ani nemohol predať už od žalobcu daň z pridanej hodnoty žiada. Týmto rozporom sa krajský súd vo svojom rozsudku nezaoberal.

Odvolať ďalej namietal, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé podľa kého znenia zákona o DPH krajský súd preskúmaval a posudzoval zákonnosť rozhodnutia žalovaného, keďže krajský súd používal na spojenie zák.č. 289/1995 Z.z. o DPH. Uvedené pochybenie považuje odvolateľ za dôvod nepreskúmateľnosti uvedeného rozsudku.

S poukazom na uvedené požiadal odvolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako správneho orgánu zruší a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný dňa 25.03.2009 uvádzajúc, že nepovažuje za pravdivé tvrdenie žalobcu, že pri citácii príslušného právneho predpisu krajský súd používa len spojenie zák.č. 289/1995 Z.z. o DPH poukazujúc napríklad na stranu 4 napadnutého rozsudku.

K nedostatočnému zisteniu skutkového stavu žalovaný uvádza, že v merite veci sa pridržiava v plnom rozsahu vyjadrenia k žalobe, zdôrazňujúc, že v tomto prípade sa jednalo o obchodný reťazec firiem, ktoré deklarovali predaj predmetného tovaru, pričom správca dane v tomto prípade postupoval v súlade s ust. § 29 ods. 2 a 4 zák.č. 511/1992 Zb., pričom dbal, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane boli zistené čo najúplnejšie, ako dôkazy použil všetky prostriedky, ktorými mohol zistiť a objasniť tieto skutočnosti. Výsledkom uvedeného šetrenia bolo zistenie, že k odpredaju deklarovaného tovaru vôbec nedošlo, keďže tento tovar do času ukončenia kontroly t.j. 24.09.2003, kedy bol vyhotovený protokol o kontrole č. 602/341/103306/2003, bol stále uskladnený u prvého dodávateľa B. B., a.s. v konkurze, ktorý ho ponúka stále k odpredaju. Na základe zoznamu ku kúpnopredajnej zmluve č. 2001/06001, predmetom ktorej bol odpredaj balíka strojov, patrili aj dva kusy sporných lisov za 650 000,-- Sk za jeden kus. Na základe uzatvorenej zmluvy dodávateľ B.B., a.s. v konkurze vystavil zálohovú faktúru 06/2001 zo dňa 31.07.2001, ktorá mala splatnosť kúpnej ceny 90 dní od vystavenia, pričom po dobu splatnosti kúpnej ceny zostali stroje v priestoroch predávajúceho, pričom ak do 90 dní nedôjde k splateniu celej faktúry považuje sa to za neplnenie kúpnej zmluvy a predávajúci má právo od zmluvy odstúpiť. Dodávateľ B.B., a.s. v konkurze vystavil daňový doklad č. 1480061 zo dňa 06.12.2001 pre odberateľa

I., s.r.o., na ktorom bol uvedený dátum uskutočnenia zdaniteľného plnenia 06.12.2001. Medzi predávaným strojmi sa nachádzali aj vyššie citované listy. Keďže spoločnosť I., s.r.o. nesplnil podmienky uvedené v bode 4 kúpnej zmluvy, nezaplatil kúpnu cenu, dodávateľ B.B., a.s. v konkurze od zmluvy odstúpila, vystavil storno faktúry č. 1480061 za stroje na základe kúpnej zmluvy č. 2001/06-001 zo dňa 16.05.2002, evidenčné číslo dokladu 24816. Z tohto dôvodu, nebolo možné akceptovať názor žalobcu, že tieto skutočnosti boli získané v rozpore s ust. § 29 ods. 2 a § 30 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb.

Žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru si žalobca nesplnil všetky podmienky v zmysle § 20 ods. 2 zákona o DPH, podľa ktorého má platiteľ len nárok, nie povinnosť uplatniť za odpočítanie daň po splnení zákonom stanovených podmienok.

Skutočnosť, ktorú tvrdí žalobca, že dňa 15.07.2004 prišlo k dodaniu predmetného tovaru je z pohľadu tohto prípadu irelevantné, pretože žalobca si uplatňoval nárok na odpočítanie dane z tovaru za zdaňovacie obdobie júl 2001, keďže správcom dane bolo preukázané, že predmetný tovar do ukončenia kontroly dňa 24.09.2003 neopustil priestory prvého dodávateľa spoločnosti B. B., a.s. v konkurze. Z tohto pohľadu žalovaný považuje za zarážajúce konštatovanie žalobcu, že síce tovar prevzal až po 3 rokoch, ale s predajcom uzavrel zmluvu o skladovaní, čiže žalobca platil za skladovanie tovaru dodávateľovi, ktorý tento tovar v predmetnom období nikdy nemal.

Ku skutočnosti, že správca dane mal za oneskorenie úhrady daňovej povinnosti pri predaji tovaru v roku 2002 vymerať žalobcovi sankčný úrok, žalovaný uviedol, že nie je jasné kedy a za čo mu správca dane vymeral sankčný úrok, keďže za zdaňovacie júl 2001 správca dane určil žalobcovi zvýšenie dane vo výške 10% rozdielu medzi nadmerným odpočtom uvedeným v daňovom priznaní a nadmerným odpočtom zisteným daňovým úradom za zdaňovacie obdobie júl 2001.

S poukazom na uvedené navrhol žalovaný, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 248/2005-78 zo dňa 05.02.2009 ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 veta prvá tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní nepriznal

právo na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. mája 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.

predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková